DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

№ 7 | *Warszawa, dnia 30 kwietnia 1923 roku* | *Rok IV*

K I. 8641.

73.

OKÓLNIK

W SPRAWIE KORESPONDENCJI PLACÓWEK R.P. ZAGRANICĄ Z WŁADZAMI ADMINISTRACYJNEMI I i II INSTANCJI W POLSCE.

Celem uregulowania sprawy korespondencji pomiędzy podległemi Ministerstwu Spraw Zagranicznych placówkami zagranicznemi a krajowemi władzami administracyjnemi I i II instancji, Ministerstwo Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych zarządza niniejszem, co następuje:

I. Korespondencja podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych placówek zagranicznych z władzami administracyjnemi I i II instancji winna zasadniczo odbywać się bezpośrednio i w drodze pocztowej.

II. Wyłączone są z pod bezpośredniej korespondencji ze względu na charakter spraw:

a) przesyłki pieniężne, względnie wartościowe, które należy kierować do Ministerstwa Spraw Zagranicznych dla dalszego doręczenia.

UWAGA: 1. nie są uważane jako „przesyłki pieniężne“ pisma dotyczące spraw pieniężnych, względnie finansowych, o ile do pism tych nie jest dołączona gotowizna lub przedmioty wartościowe.

b) sprawy natury politycznej, ważniejsze sprawy gospodarczo-administracyjne, sprawy dotyczące interesów zbiorowych (w przeciwstawieniu do spraw indywidualnych poszczególnych osób), oraz sprawy tajne i poufne.

III. O ile w związku z korespondencją placówek z władzami administracyjnemi I i II instancji zachodzi potrzeba pobrania opłat stemplowych od osób zamieszkałych na terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej, odnośne władze administracyjne, na zlecenie placówek, będą pobierały należną opłatę w znaczkach stemplowych, i znaczki te po skasowaniu zachowają w swoich

aktach; władze administracyjne nie będą zawiadamiały placówek zagranicznych o dokonanem pobraniu opłat stemplowych.

UWAGA: W wypadkach, kiedy zachodzi potrzeba pobrania od osób, zamieszkałych na terytorjum Rzeczypospolitej, opłaty konsularnej na podstawie O. T. K. za dokonane na ich rzecz czynności, bądź pobranie pewnych kwot tytułem zwrotu kosztów efektywnych, poniesionych przez placówki zagraniczne, placówki winne korespodencję dotyczącą odnośnych spraw kierować do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, które zajmie się pobraniem należności.

IV. Korespondencja władz administracyjnych I i II instancji z placówkami R. P. na obszarze Rosji i Ukrainy, i odwrotnie, odbywa się bezpośrednio zgodnie z powyższymi przepisami, natomiast wszelkie pisma i przesyłki nie mogą być wysyłane drogą pocztową, lecz wyłącznie za pośrednictwem kurjerów dyplomatycznych Ministerstwa Spraw Zagranicznych. W tym celu zarówno placówki R. P., jak i urzędy administracyjne I i II instancji winny nadsyłać wszelką korespondencję do Głównego Biura Ekspedycyjnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych w stanie całkowicie wykończonym, t. j. zakopertowaną i zaadresowaną, zaś placówki R. P. w Rosji i Ukrainie winny również odpowiednio ofrankować korespondencję polskimi znaczkami pocztowymi.

Główne Biuro Ekspedycyjne Ministerstwa Spraw Zagranicznych będzie wówczas doręczało rzeczoną korespondencję według adresów.

UWAGA: Nowa taryfa opłat pocztowych, która obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1923 roku, umieszczona jest w Dzien. Ustaw № 33 z dnia 30.III. 1923 r.; należy i nadal śledzić wszelkie dalsze zmiany w taryfie pocztowej ogłaszane w Dzienniku Ustaw.

V. Okólnik niniejszy wydany zostaje w uzupełnieniu okólników: № 66995/A/24419/IV z dn. 24.IX. 1920 r., № 346/K.III/3450 z dn. 1/III. 1921 № 41 i № K. III/3450 z dn. 7/V. 1921 № 71.

Minister

w. z. (—) *H. Strasburger.*

Podsekretarz Stanu.

Warszawa, dnia 17/IV 1923 r.

74.

D. IX. 1956.

OKÓLNIK

W SPRAWIE WYSTAWIANIA ŚWIADECTW POCHODZENIA TOWARÓW

Na podstawie pisma Ministerstwa Przemysłu i Handlu № H. W. 1221 Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje do wiadomości i wy-

konania opracowaną przez Ministerstwa Skarbu oraz Przemysłu i Handlu „Instrukcję. dla Poselstw i Konsulatów R. P. zagranicą, dotyczącą świadectw pochodzenia dla towarów wywożonych do Polski w związku z wykonaniem odnośnych umów handlowych".

Za Ministra
(—) *W. Babiński*
Wice-Dyr. Departamentu Konsularnego.

Warszawa, dnia 10/IV 1923 r.

Załącznik I.

INSTRUKCJA

DLA POSELSTW I KONSULATÓW R. P. ZAGRANICĄ, DOTYCZĄCA ŚWIADECTW POCHODZENIA DLA TOWARÓW WYWOŻONYCH DO POLSKI W ZWIĄZKU Z WYKONANIEM ODNOŚNYCH UMÓW HANDLOWYCH.

§ 1. Wizowanie świadectw pochodzenia ma na celu z jednej strony skontrolowanie przez Radcę Handlowego, względnie przedstawiciela konsularnego kraju przeznaczenia, czy świadectwo wydane zostało przez instytucję do tego upoważnioną i czy przytoczone przez nią dane są wiarogodne, z drugiej zaś strony ma na celu zalegalizowanie świadectwa pochodzenia wobec polskich urzędów celnych.

§ 2. Jeżeli dane, przytoczone w świadectwie pochodzenia, nasuwają upoważnionej do wizowania świadectw władzy jakiekolwiekbądź wątpliwości, powinna ona uzależnić wizę od uzyskania przez stronę zainteresowaną świadectwa sprawdzenia, lub wręcz odmówić wizy.

§ 3. Wiza może być udzielona tylko pod następującymi warunkami:

1. Uwzględniane mogą być tylko świadectwa pochodzenia wystawione przez izby handlowe i przemysłowe lub upoważnione do tego urzędy i tylko na towary pochodzące z kraju, w którym się znajduje wystawiająca świadectwo instytucja.

U w a g a. Rządy poszczególnych państw notyfikują każdorazowo Rządowi Polskiemu listę instytucji upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia.

2. Świadectwo pochodzenia powinno być wydrukowane na osobnym arkuszu, dołączonym do faktury, może być również napisane maszynowo lub odbite na odwrotnej stronie faktury.

3. Wszystkie rubryki w świadectwie pochodzenia powinny być wypełnione dokładnie. W szczególności rubryka „Wyszczególnienie towaru" powinna zawierać ścisłą i dokładną nazwę wysyłanego towaru, możliwie według klasyfikacji polskiej taryfy celnej.

4. Nazwa firmy podana w świadectwie pochodzenia powinna być zgodna z firmą wystawiającą fakturę lub zastępujące ją bordereau; faktura

względnie bordereau powinny być wystawione na odbiorcę w miejscowości leżącej na obszarze celnym Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4. Zbędne jest udzielanie świadectw pochodzenia na rodzaje przesyłek zwolnionych od cła na podstawie art. 10 rozporządzenia o taryfie celnej i §§ 7 i 8 rozporządzenia o postępowaniu celnem, oraz na rodzaje przesyłek, które mogą być zwolnione od cła na podstawie art. 11 rozporządzenia o taryfie celnej (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 51 poz. 314, oraz 1922 r. № 2 poz. 12) i §§ 9 i 10 rozporządzenia o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 11 poz. 64, oraz z 1922 r. № 5 poz. 35).

Wszakże, gdyby ktoś domagał się wystawienia świadectwa pochodzenia i wizy pomimo istnienia możliwości zwolnienia od cła na podstawie wyżej cytowanych rozporządzeń, to wystawienie świadectwa i wizy może mieć miejsce.

Uwaga. Powyższe nie dotyczy próbek win i spirytualji o łącznej wadze jednego naczynia z towarem nie wyżej 150 gr., które na podstawie § 1-a rozporządzenia Ministra Skarbu w przedmiocie uzupełnienia § 7 ustępu do p. 10 rozporządzenia z dn. 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem z dn. 30.XI 1922 r. (Dz. Ust. № 3 poz. 12 z 1923 r.) winne być zaopatrzone w świadectwa pochodzenia na ogólnych zasadach.

§ 5. Świadectwa pochodzenia sporządza się obowiązkowo w języku polskim i języku kraju wysyłającego towar, względnie w językach polskim i francuskim. Wizę wystawia się w języku polskim.

Tekst wizy musi ściśle odpowiadać załączonemu wzorowi.

§ 6. Termin ważności wizy określa władza upoważniona do wizowania.

W każdym razie termin ważności wizy na świadectwie pochodzenia nie może przekraczać trzech miesięcy od daty podpisania wizy.

W wyjątkowych wypadkach M. S. w porozumieniu z M. P. i H. może zezwolić w drodze wyjątku na przedłużenie terminu ważności wizy, jeżeli strona zainteresowana za pomocą dokumentów przewozowych lądowych lub morskich udowodni, że towary, do których stosuje się świadectwo pochodzenia, były nadane do przewozu przed wygaśnięciem terminu ważności wizy.

§ 7. Wysokość opłaty za wystawienie wizy na świadectwie pochodzenia określa się zgodnie z przepisami ogólnej taryfy konsularnej (rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych i Minista Skarbu z dn. 22.X.20).

§ 8. Do wystawienia wiz na świadectwach pochodzenia upoważnione są Poselstwa R. P. zagranicą i upoważnieni przez nie Konsulowie polscy.

§ 9. Towary, odpowiadające warunkom wymaganym w świadectwie pochodzenia, mogą uzyskać świadectwo pochodzenia i wizę w drodze wyżej przewidzianej również w tych wypadkach, gdy znajdują się w wolnocłowych składach na obszarze Polski lub Wolnego Miasta Gdańska.

Załącznik II.

№ .... №...............................

(oznacza instytucja wystawiająca świadectwo pochodzenia).

ŚWIADECTWO POCHODZENIA.

Izba Handlowa i Przemysłowa w.. na podstawie wiarogodnych dokumentów, przedłożonych przez p....................... $\frac{\text{kupca}}{\text{przemysłowca}}$ zamieszkałego w..............................., stwierdza, że poniżej wyszczególnione towary, wysyłane do Polski pod adresem p. .... $\frac{\text{kupca}}{\text{przemysłowca}}$ w.. $\frac{\text{drogą lądową}}{\text{statkiem (nazwa statku)}}$

są produktami a) $\frac{\text{pochodzenia}}{\text{przemysłu}}$ .... (nazwa kraju)

b) przetworzonemi w.............................. i nie mniej jak 50% ogólnej wartości towaru przypada na koszty robocizny i surowców .... (nazwa kraju).

Znaki i numery	Ilość i rodzaj przesyłek	Wyszczególnienie towaru	Waga brutto	Waga netto	Wartość

(Miejscowość).. dnia

(Podpis i pieczęć instytucji wystawiającej świadectwo).

W I Z A.

Stwierdzam, że wyżej podpisana instytucja..
jest upoważniona do wystawiania świadectw pochodzenia i, że przytoczone w powyższem świadectwie pochodzenia dane wydają mi się wiarogodne i prawdziwe.

M.. dn.. (Podpis i pieczęć)

Wiza ważna do dnia..

№..............................

pobrano opłaty..

75.

D. IX. 755.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE WYSTAWIANIA ŚWIADECTW POCHODZENIA TOWARÓW.

Na podstawie pisma Ministerstwa Przemysłu i Handlu № H. T. 156 Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje do wiadomości i wykonania Konsulatów i Placówek dyplomatycznych Okólnik w sprawie wystawiania świadectw pochodzenia towarów.

Za Ministra

(—) *W. Babiński*

Warszawa, dnia 10/IV 1923 r. Wice-Dyrektor Departamentu

Załącznik.

O K Ó L N I K

W SPRAWIE WYSTAWIANIA ŚWIADECTW POCHODZENIA TOWARÓW.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu ustaliło w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu (Departament Ceł) w sprawie przedstawiania świadectw pochodzenia zasadę, że wymienione świadectwa winny być przedstawione jednocześnie z deklarowaniem towaru. W poszczególnych wypadkach można wyjątkowo uwzględnić reklamacje na podstawie później przedstawionych dokumentów (świadectw pochodzenia), o ile zostaną zachowane przepisy art. 16 rozporządzenia o taryfie celnej (Dz. Ustaw № 51 z 1920 r. poz. 314), uzupełnionego rozporządzeniem Dz. Ustaw № 2 z 1922 r. poz. 12.

Odnośny ustęp cytowanego artykułu brzmi:

„Zażalenie przeciw postępowaniu przy odprawie celnej i przeciw niewłaściwemu stosowaniu taryfy celnej należy zgłaszać protokólarnie zaraz przy ocleniu. Pozatem jest zażalenie takie dopuszczalne w przeciągu 30 dni od chwili oclenia, o ile tożsamość towaru reklamowanego z towarem oclonym zostanie niewątpliwie udowodniona. Przeprowadzenie wobec właściwej władzy celnej dowodu tożsamości

towaru, która winna być stwierdzona urzędownie, należy do załączego się.

Do protokółu dołącza się próbki, fotografje, opisy itd., których tożsamość powinna być stwierdzona zarówno przez urzędnika rewidującego, jak i przez stronę.

Urząd celny uwzględnia bezpośrednio zażalenia, które uznaje za uzasadnione, wszystkie zaś inne przedstawia bezzwłocznie do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu, które wydaje orzeczenie w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu lub z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

W razie nieuwzględnienia zażalenia, strona interesowana ponosi koszty postępowania.

Koszty te ściąga się w drodze administracyjnej".

76.

K. III-b. 2222.

OKÓLNIK

W SPRAWIE PRZEWOZU ZWŁOK Z ZAGRANICY.

Do czasu ostatecznego ustalenia w instrukcji konsularnej przepisów regulujących czynności podległych M. S. Z. Urzędów konsularnych, związanych z ekshumacją i przewozem zwłok z zagranicy do Polski, Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleca niniejszym zastosować się do następujących wskazówek:

Przepisy, które winny być brane za podstawę przy wykonywaniu powyższych czynności, zawierają: Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 28 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 42 poz. 257); Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 26 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 39 poz. 242), oraz Obwieszczenie w przedmiocie sprostowania rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznogo w sprawie przewożenia i ekshumacji zwłok (Dz. U. R. P. № 57 z 1920 r. poz. 360).

Przepisy te, zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dn. 2 kwietnia 1921 r. № 63, winny być podane do wiadomości odnośnych władz miejscowych.

Czynności podległych M. S. Z. Urzędów konsularnych obejmować będą:

a) wystawienie paszportu (przepustki) na przewóz zwłok do Polski,

b) opieczętowanie trumny.

Ad a) Paszport, którego wzór załącza się do niniejszego, może być wystawiony jedynie na zasadzie należycie zbadanych przez Konsulat dokumentów:

1. Aktu zejścia osoby zmarłej, wystawionego przez miejscowe władze kompetentne;

2. Zezwolenia na przewóz zwłok do Polski, wydanego przez odnośne władze polskie, zgodnie z treścią przytoczonych wyżej rozporządzeń Ministra Zdrowia Publicznego.

3. Zezwolenia odnośnych władz państwa, z którego terytorjum zwłoki mają być wywiezione, względnie także państwa, przez którego terytorjum przejść mają do granicy Polski.

4. Zaświadczenia urzędowego lekarza, stwierdzającego przyczynę śmierci, z którego wynikać winno, że śmierć nie nastąpiła z powodu choroby epidemicznej lub zaraźliwej, a także, że przewóz zwłok nie budzi wątpliwości pod względem sanitarnym.

5. Zaświadczenia władz lokalnych o zgodnem z istniejącymi w Polsce przepisami o opakowaniu zwłok (trumna metalowa, szczelnie zalutowana, wraz z zewnętrzną trumną drewnianą z twardego drzewa, umieszczone w pace drewnianej).

O wydanie zezwolenia wymienionego wyżej pod p. 2 winny się Konsulaty na ewentualną prośbę petenta zwracać bezpośrednio do odnośnego województwa, względnie Komisarjatu Rządu w Warszawie.

Nie jest wyłączone także zażądanie zezwolenia w drodze telegraficznej na koszt petenta z zapłaconą odpowiedzią.

O ileby jednak Konsulat posiadał dane, iż przewiezienie zwłok do Polski nie byłoby z jakichkolwiek względów pożądane, winien się zwrócić o zezwolenie na przewóz zwłok za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych, komunikując szczegółowe informacje, jakiemi w danej sprawie rozporządza.

Ad b) Opieczętowanie trumny przez upoważnionego funkcjonarjusza Konsulatu nastąpić winno albo w lokalu, z którego ma nastąpić eksportacja zwłok, albo na miejscu ekshumacji albo wreszcie, o ile miejsce, z którego zwłoki mają być transportowane leży w znacznej odległości od miejsca urzędowania Konsulatu, i wyjazd tam upoważnionej osoby wywołaćby mógł komplikacje w normalnem urzędowaniu placówki — w wagonie kolejowym podczas przewozu zwłok przez miejsce urzędowania Konsulatu.

W wypadkach wyjątkowych, kiedy trumna nie będzie mogła być opieczętowana przez funkcjonarjusza Konsulatu, winny być na nią nałożone w każdym razie pieczęcie miejscowych władz sanitarnych lub policyjnych, o czem należy umieścić odpowiednią wzmiankę na paszporcie.

Pieczęcie winny być nałożone na wierzchnią trumnę, w której zwłoki, po przybyciu na miejsce przeznaczenia będą pochowane, nie zaś na pakę, w jakiej trumny bywają przewożone i z której zostaną wyjęte.

Przez nałożenie pieczęci Konsulat stwierdza, że zachowane zostały przepisy obowiązujące przy opakowaniu i przewozie zwłok, a także, o ile to jest możliwe, a do czego dążyć nie należy, że opieczętowana trumna zawiera rzeczywiście zwłoki, na których przewiezienie Konsulat wystawił odnośny paszport.

Konsulat winien poinformować petentów, że paka podlega na granicy rewizji celnej.

Z tej też racji przy badaniu wymienionych wyżej (ad 1 — 5) dokumentów baczyć należy czy wystawione zostały przez władze kompetentne i czy posiadają wszelkie cechy autentyczności.

Za wystawienie paszportu (przepustki) na przewóz zwłok należy pobierać opłatę zgodnie z poz. 46 Og. Tar. Kons.; za nałożenie pieczęci i czynności z tem związane — zgodnie z poz. 8 Og. Tar. Kons.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zaznacza, że okólnik № 305 z dn. 26 kwietnia 1920 r. stracił moc obowiązującą z dniem ogłoszenia Rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 28 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 42 poz. 257).

Okólnik niniejszy zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Za Ministra

(—) *W. Babiński*

Warszawa dnia 17/IV 1923 r. Wice-Dyr. Departamentu.

Załącznik.

PASZPORT NA PRZEWÓZ ZWŁOK.

Konsulat (Wydział Konsularny Poselstwa) Rzeczypospolitej Polskiej w.................. zaświadcza niniejszem na zasadzie okólnika Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dn.............. 1923 r. (Dz. U. M. S. Z. z dn.............. №.............. poz............), że na podstawie zezwolenia.................... (Województwa. Komisarjatu Rządu) w.................. z dn........... 19...... r. №.............. opakowane wedle obowiązujących przepisów zwłoki..................(imię i nazwisko), zmarłego (j) w.................. dn.......... 19...... r. na.................. mogą być przewiezione z.................. przez....................do .

Na dowód powyższego przyłożono na zewnętrznej trumnie pieczęć Konsulatu.

Uprasza się władze zagraniczne i krajowe o przepuszczenie transportu bez przeszkód i zatrzymania.

Opłatę konsularną w wysokości.................., zgodnie z poz. 46 i 8 Og. Tar. Kons. pobrano.

(L. S.) Konsul

..................dn.................. 19...... r.

PASSEPORT POUR LE TRANSPORT DES DÉPOUILLES MORTELLES.

Le Consulat (Section Consulaire de la Légation) de la République Polonaise à.................. certifie par le présent sur la base de la circulaire du Ministère des Affaires Etrangères du.......... 1923 (J. O. du M. des A. E. du.......... №.............. pos. ....) que, en vertu de l'autorisation du.......... (Palatinat, Commissariat du Gouvernement) à.................. du.......... 19...... №.............. la dépouille mortelle de.......... (nom et prénom) décédé (e) à..................le.................. 19...... de (du).......... mise en bières selon les prescriptions obligatoires, peut être transportée de.......... par.................. à.................. .

En foi de quoi a été apposé sur le cercueil extérieur le sceau du Consulat.

Les Autorités étrangères et locales sont priées de laisser passer le transport sans obstacles ni retard.

La taxe consulaire du montant de.................. conformément à la pos. 46 et 8 du Tarif Général Consulaire a été perçue.

(L. S.) Consul

le.................. 19...... r.

77.

A. II. 423.

OKÓLNIK

W SPRAWIE ZLIKWIDOWANIA DEPARTAMENTU V MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH W POZNANIU.

Stosownie do pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych 3666 Nr. Pr. z dnia 3 kwietnia 1923 r. podaje się do wiadomości, iż w wykonaniu uchwały Rady Ministrów z dnia 27 listopada 1922 r. w przedmiocie likwidacji Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu, Departament ten przechodzi z dniem 15 kwietnia w stan likwidacji i urzęduje jako „Departament V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu w likwidacji".

Zawiadamiając o powyższem, poleca się wszystkim podległym M.S.Z Organom i Urzędom, by od dnia 15 kwietnia r. b. w sprawach, w których odnosiły się dotychczas do Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu zwracały się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie, które z tymże terminem udzielać będzie odpowiedzi na pisma zawisłe w Departamencie V przed dniem 1 maja b. r., a przez powyższy Departament do tego terminu nie załatwione.

Za Ministra

(—) *Zbyszewski*

Warszawa, dnia 11/IV 1923 r. Wice-Dyrektor Departamentu

78.

A. II. 427.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE ZNIESIENIA HONOROWEGO KONSULATU GENERALNEGO W SZTOKHOLMIE.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje niniejszem, iż z dn. 21 marca r. b. Honorowy Konsulat Generalny w Sztokholmie został zniesiony; wszelkie sprawy konsularne od tej chwili załatwia Wydział Konsularny przy Poselstwie Rz. Pol. w Sztokholmie.

Za Ministra

(—) *Zbyszewski*

Warszawa, dn. 20/IV 1923 r. W.-Dyrektor Departamentu.

79.

K. III-c. 1280.

OKÓLNIK

W SPRAWIE WYMIANY TYMCZASOWYCH OBLIGACYJ 6% POŻYCZKI DOLAROWEJ NA STAŁE.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleca placówkom, zajmującym się wymianą tymczasowych obligacyj 6% pożyczki dolarowej na stałe, aby

przy wymianie zwracały uwagę na wypłacone już procenty przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową, adnotowane na odwrotnej stronie obligacyj i kasowały odnośne kupony na obligacjach stałych.

Za Ministra
(—) *W. Babiński*
Wice-Dyr. Departamentu.

Warszawa, dnia 6/IV 1923 r.

80.

K. III-c. 2773.

OKOLNIK

W SPRAWIE WIZOWANIA PASZPORTÓW RODZINNYCH CUDZOZIEMCÓW.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje, że za wizowanie paszportów rodzinnych cudzoziemców, do których są wpisani: mąż, żona i dzieci do lat 14, należy pobierać pojedynczą opłatę, o ile przepisy ojczyste cudzoziemca nie zawierają w stosunku do obywateli polskich mniej korzystnych postanowień. W tym ostatnim wypadku należy stosować zasadę wzajemności.

O ile do paszportu rodzinnego są wpisane inne osoby, prócz wyżej wymienionych, należy umieszczać obok udzielonej wizy adnotację: „Ważność wizy nie rozciąga się na . . . . . .“ (wymienić osoby), lub „Ważność wizy rozciąga się tylko na . . . . . .“ (wymienić osoby), ponieważ osoby te na wjazd do Polski winne być zaopatrywane w oddzielne paszporty.

Za Ministra
(—) *W. Babiński*
Wice-Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dnia 6/IV 1923 r.

81.

K. III-b. 4062.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE PRENUMERATY TYGODNIKA „WYCHODŹCA“.

W związku z komunikatem K. III-b. 5067 z dnia 29 maja 1922 r. (Dz. Urz. M. S. Z. № 16 poz. 121 z dnia 8 czerwca 1922 r.) Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje, iż redakcja tygodnika „Wychodźca“ zwróciła się do Ministerstwa z oznajmieniem, iż zmuszona będzie wstrzymać dalszą ekspedycję tygodnika do tych Konsulatów, otrzymujących dotychczas tygodnik „Wychodźca“, które nie uregulują w najbliższym czasie zaległej prenumeraty.

Za Ministra
(—) *W. Babiński*
W.-Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dn. 12/IV 1923 r.

82.

RUCH SŁUŻBOWY

ZA MARZEC 1923 R. W CENTRALI M. S. Z. I NA URZĘDACH PODLEGŁYCH.

MIANOWANI:

Strasburger Henryk, podsekretarz stanu w Ministerstwie Przemysłu i Handlu — podsekretarzem stanu w III stopniu służbowym w M. S. Z. z dniem 19 lutego 1923.

Wilkoszewski Marjan, wicekonsul w M. S. Z.—starszym referentem w VI st. służb. — z dniem 1 marca 1923.

Kruczkiewicz Adam, pomocnik referenta — referentem w VII st. służb. — z dniem 1 marca 1923.

Pawlica Jan, sekretarz konsularny I kl. w Konsulacie R. P. w Pradze — wicekonsulem w VII st. służb. z dniem 15 marca 1923.

Staniewicz Dr. Roman, sekretarz konsularny I kl. w Wicekonsulacie R. P. w Koszycach — wicekonsulem w VII st. służb. — z dniem 15 marca 1923.

Sławikowski Karol, pomocnik referenta na służbie prowizorycznej — pomocnikiem referenta w VIII stopniu służb. — z dniem 15 marca 1923.

Markowski Władysław, urzędnik IX st. — pomocnikiem referenta w VIII st. służb. — z dn. 15 marca 1923.

Szawlewski Dr. Mieczysław, sekretarz konsularny I kl. z tytułem wicekonsula w Konsulacie R. P. w Nowym Yorku — wicekonsulem w VII st. służb. z dniem 1 kwietnia 1923.

Tomaszewski Jan, wicekonsul na służbie prow., kierownik wydziału konsularnego Poselstwa R. P. w Budapeszcie wicekonsulem w VIII st. służb. z dniem 1 kwietnia 1923.

Wołodkowicz Józef, referent na prowizorycznej służbie — referentem w VII st. służb. z dniem 1 kwietnia 1923.

Galas Konstanty, sekretarz kons. II kl. na próbnej służbie w Wicekonsulacie R. P. w Koszycach — sekretarzem konsularnym II kl. w VIII stopniu służb. z dniem 1 kwietnia 1923.

Stankowski Wiktor, starszy kancelista Konsulatu Gener. R. P. w Berlinie — naczelnikiem kancelarji w VIII st. służb. z dniem 1 kwietnia 1923.

Kwiecińska Janina, urzędniczka IX st. sł. na prób. służbie w M. S. Z. — sekretarką w IX stopniu służb. z dniem 1 kwietnia 1923.

Wagnerowa Kazimiera, kancelistka Poselstwa R. P. w Wiedniu — starszą kancelistką w IX stopniu służb. z dniem 1 kwietnia 1923.

Rittner Dr. Edward, wicekonsul przy Poselstwie R. P. w Wiedniu — tytularnym konsulem II klasy.

Starzewski Jan, referent—tytularnym sekretarzem legacyjnym I klasy.

Zawada Dr. Filip, sekretarz kons. II kl., kierownik agencji konsularnej w Ełku, tytularnym wicekonsulem.

Wróbel Marjan, starszy kancelista w Konsulacie Gener. R. P. w Berlinie — tytularnym naczelnikiem kancelarji.

PZYJĘCI NA PRÓBNĄ SŁUŻBĘ:

Neumann Edward, na prowizoryczną służbę w charakterze urzędnika VII st. służb. i przydzielony do Wydziału Konsularnego Poselstwa R. P. w Wiedniu z tytułem konsula II klasy, z dniem 1 marca 1923.

Pieniężny Władysław, na prowizoryczną służbę w charakterze starszego kancelisty z uposażeniem według IX st. służb. do Ajencji konsularnej R. P. w Olsztynie, z dniem 15 marca 1923 r.

Hłasko Hubert, na prowizoryczną służbę w charakterze starszego kancelisty z uposażeniem według IX st. służb. do Konsulatu R. P. w Lipawie z dniem 15 marca 1923.

Koźmiński Dr. Tadeusz, na praktykę bezpłatną w M. S. Z. z dniem 15 marca 1923.

Skiwski Wiktor, na praktykę bezpłatną w M. S. Z. z dniem 15 marca 1923.

Trębicki Jan, czasowo w charakterze dietarjusza do M. S. Z. z dniem 19 marca 1923.

Świątkowska Marja, czasowo w charakterze dietarjuszki do M. S. Z. z dniem 19 marca 1923.

Karczewski Jan, na prowizoryczną służbę w charakterze i z uposażeniem urzędnika VIII st. służb. do Placówki repatrjacyjno-opcyjnej R. P. w Petersburgu, z dniem 1 kwietnia 1923.

Rzymowski Wincenty, na prowizoryczną służbę w charakterze i z uposażeniem urzędnika VII st. służb. do Poselstwa R. P. w Rzymie (przy Kwirynale) jako referent prasowy, z dniem 1 maja 1923.

Kitka - Sokołowski Leopold, na prowizoryczną służbę w charakterze i z uposażeniem urzędnika IX st. służb. do Poselstwa R. P. w Moskwie, z dniem 1 kwietnia 1923.

PRZENIESIENI:

Morawski Tomasz, tyt. radca legac. II kl. w Poselstwie R. P. w Moskwie — do Centrali M. S. Z. z dniem 1 lutego 1923.

Dr. Szarota Marceli, delegat R. P. w Kłajpedzie — do Centrali M. S. Z. z dniem 15 marca 1923.

Knaflewski Janusz, konsul II kl. w M. S. Z. do Odesy, jako kierownik placówki repatrjacyjno-opcyjnej z dniem 15 marca 1923.

Fulde Paweł, urzędnik VII st. służb., przydzielony do Delegacji Pol. mieszanej Komisji granicznej na Wschodzie — do Centrali M. S. Z. z dniem 15 marca 1923.

Wołowski Wojciech, sekretarz konsularny I kl. b. Delegacji R. P. w Kłajpedzie — do Centrali M. S. Z. z dniem 15 marca 1923 r.

Galas Konstanty, pom. referenta w M. S. Z. — do Wicekonsulatu R. P. w Koszycach w charakterze sekretarza konsularnego II kl. z dniem 15 marca 1923.

Dr. Jackowski Tadeusz, naczelnik wydziału w M. S. Z. — do Poselstwa R. P. w Berlinie w charakterze radcy legacyjnego I klasy z dniem 1 kwietnia 1923.

Neuwelt Alfred, wicekonsul w Konsulacie R. P. w Essen — do Konsulatu Generalnego R. P. w Monachjum z dn. 1 kwietnia 1923.

Dr. Dąbrowski Alfred, wicekonsul przydzielony do Urzędu Gen. Komisarza zdawczego w Katowicach — do Konsulatu Generalnego R. P. w Bytomiu z dniem 1 kwietnia 1923.

Wołowski Wojciech, sekretarz konsularny I kl. w M. S. Z. do — Komisarjatu Generalnego R. P. w Gdańsku, z dniem 15 kwietnia 1923.

Warchałowski Jerzy, sekretarz legacyjny II kl. w M. S. Z. — do Poselstwa R. P. w Rio de Janeiro, z dniem 15 kwietnia 1923.

Tomaszewski Jerzy, radca I kl. Poselstwa R. P. w Madrycie — do Centrali M. S. Z. z dniem 1 maja 1923.

Dr. Papée Kazimierz, sekretarz legacyjny I kl. w Poselstwie R. P. w Berlinie — do Centrali M. S. Z. z dniem 1 maja 1923.

Jeleński Konstanty, sekretarz legacyjny I kl. w Poselstwie R. P. w Rzymie (Kwirynał) — do Poselstwa R. P. w Madrycie na okres roczny z dniem 1 maja 1923.

ZWOLNIENI:

Jachimowicz Adrjan, konsul honorowy R. P. w Taszkencie — z powodu niedojścia do skutku utworzenia Konsulatu.

Mikłaszewski Mieczysław, referent M. S. Z., z dniem 1 marca 1923.

Kondracki Zygmunt, intendent M. S. Z., z dniem 1 marca 1923.

Tyszkiewicz Jan, kancelista na próbnej służbie, z dniem 19 stycznia 1923 r.

Chrząszczewski Aleksander, st. referent — z powodu zamianowania starszym referentem Kancelarji cywilnej Prezydenta R. P., z dniem 1 marca 1923.

Dr. Prażmowski Tadeusz, konsul II kl. w M. S. Z., z dniem 15 marca 1923.

Percy Tham, honorowy Konsul Generalny R. P. w Sztokholmie — na własną prośbę, z dniem 16 marca 1923.

Radziwiłł Albert, attaché honorowy z tytułem Radcy honorowego Poselstwa R. P. w Waszyngtonie — na własną prośbę, z dniem 29 marca 1923.

Baczyński Bronisław, konsul II kl. w M. S. Z. — na własną prośbę. z dniem 1 kwietnia 1923.

Rybiński Janusz, urzędnik IX st. w M. S. Z. — na własną prośbę, z dniem 1 kwietnia 1923.

Niewiadomska Hanna, sekretarka w M. S. Z. — na własną prośbę, z dniem 1 kwietnia 1923.

Orłowska Helena, sekretarka w M. S. Z. — na własną prośbę, z dniem 1 kwietnia 1923.

Dr. Stelzer Witold, praktykant I kat. w M. S. Z. — na własną prośbę, z dniem 1 kwietnia 1923.

Lisowski Walerjan, urzędnik kontraktowy Wydziału konsularnego Poselstwa R. P. w Moskwie, z dniem 15 kwietnia 1923.

d'Erceville Zygmunt, dietarjusz w M. S. Z., z dniem 1 maja 1923.

POROZUMIENIE W SPRAWIE LIKWIDACJI B. BANKU AUSTRJACKO-WĘGIERSKIEGO

I.

PROTOCOLE GÉNÉRAL

DU 14 MARS 1922.

Les Représentants des Etats suivants:

M. le Dr. Dolzani	Représentant du Royaume d'Italie.
S. Exc. M. Biliński	Représentant de la République Polonaise.
M. Antonesco	Représentant du Royaume de Roumanie.
M M. le Dr. Ploj *le Dr. Novakovitch*	Représentants du Royaume des Serbes-Croates-Slovènes.
M. le Dr. Roos	Représentant de la République Tchéco-Slovaque.
S. Exc. le Dr. Reisch *M. le Dr. Thaa*	Représentants de la République d'Autriche.
S. Exc. le Dr. Popovics	Représentant du Gouvernement Royal Hongrois,

sous réserve:

a) de l'approbation de la Commission des Réparations,

b) de l'adhésion définitive du Gouvernement Italien, ainsi que des Gouvernements qui se sont réservés le droit de ratifier en dernier ressort ou de faire ratifier par leur Parlement les décisions prises par leurs Délégués,

ont convenu ce qui suit:

Art. 1.

Les Gouvernements Autrichien et Hongrois renoncent définitivement, pour le présent et pour l'avenir, à toutes leurs prétentions et revendications sur l'encaisse or de la Banque d'Autriche-Hongrie en Liquidation, revendications et prétentions dérivant de l'avis de ces deux Gouvernements tant des accords intervenus entre eux et la Banque d'Autriche-Hongrie, que des lois autrichiennes et hongroises et des articles 208 et 191 des Traités de Saint-Germain et de Trianon.

Art. II.

L'Autriche et la Hongrie s'engagent à verser aux Liquidateurs la somme de Cr. or 5.000.000 pour racheter leurs obligations envers les Gouvernements d'Italie de Pologne, de Roumanie, de l'Etat Serbe-Croate-Slovène et de la Tchéco-Slovaquie, du chef des titres déposés à la Banque d'Autriche-Hongrie par les Gouvernements Autrichien et Hongrois anciens et nouveaux, et servant de couverture soit aux billets émis après le 27 Octobre 1918, soit aux billets émis avant cette date et qui se trouvaient le 15 Juin 1919 sur le territoire de ces Etats, mais hors des limites de l'ancienne Monarchie austro-hongroise.

Les Liquidateurs prélèveront ce montant sur la première répartition qui sera faite à valoir sur l'encaisse or, à savoir:

Cr. or 2.500.000 sur la quote-part revenant à l'Autriche, et

Cr. or 2.500.000 sur la quote-part revenant à la Hongrie.

Cette somme de 5.000.000 sera repartie par les Liquidateurs entre les cinq Etats suivants: Italie, Pologne, Roumanie, Serbie-Croatie-Slovénie et Tchéco-Slovaquie, proportionnellement au montant du certificat des billets postérieurs au 27 Octobre 1918 qui leur sera délivré.

Le montant des billets postérieurs au 27 Octobre 1918 sera obtenu en déduisant de la somme totale des billets déclarés, le chiffre qui, en vertu de la clef dont il sera question à l'article VI, est considéré comme représentant les billets antérieurs au 27 Octobre 1918. Ce montant sera augmenté ou diminué du solde net résultant de l'execution des accords de Juin 1921 concernant la reprise des actifs et passifs commerciaux, accords faisant partie intégrante du présent protocole.

Les Etats signataires reconnaissent que l'annulation des titres prévue par le paragr. 10 des articles 206 et 189 des Traités de Saint-Germain et de Trianon n'a pas comme conséquence l'annulation des droits des Gouvernements détenteurs des billets en couverture desquels ces titres avaient été déposés.

Art. III.

Les Gouvernements Autrichien et Hongrois s'engagent par application des articles 248, lettre b) et 249 lettre j) du Traité de Saint-Germain et des articles 231, lettre b) et 232 lettre j), du Traité de Trianon à indemniser la Liquidation de la Banque d'Autriche-Hongrie pour tout ou partie des avoirs de celle-ci bloqués ou sequestrés par les Puissances Alliées ou Associées.

Cette indemnisation correspondra à tout montant qui ne sera pas utilisé à payer directement ou indirectement des créanciers en monnaies ou devises étrangères, de la Banque d'Autriche-Hongrie en Liquidation et qui sera porté, par les Offices ou organes compétents des dites Puissances Alliées ou Associées, au crédit des Gouvernements Autrichien ou Hongrois en vertu des articles sous-mentionnés des Traités de Saint-Germain et de Trianon.

Le réglement de la quote-part incombant au Gouvernement Autrichien dans cette indemnisation, se fera conformément à l'article 12 de la Loi Féderale du 16 Juillet 1921 (Bulletin Fédéral des lois, № 393) dont le texte fait partie intégrante du présent acoord.

Pour le réglement de la quote-part lui incombant, le Gouvernement Hongrois s'oblige à procéder comme le Gouvernement Autrichien.

Les Gouvernements Autrichien et Hongrois s'obligent à indemniser la Banque d'Autriche-Hongrie en Liquidation dans les mêmes conditions que ci-dessus, pour les actifs de la Liquidation qui ne pourraient être réalisés que par l'intermédiaire des Offices de Vérification et de Compensation, conformément aux stipulations des articles 248 et 231.

Art. IV.

Sous réserve du paiement à la Hongrie du solde net en sa faveur des comptes en monnaies étrangéres de diverses Caisses d'Etat, les Gouvernement Autrichien et Hongrois déclarent que les seules créances qu'ils reconnaissent pouvoir prodnire à la Liquidation sont celles qui dérivent des billets antérieurs au 27 Octobre 1918 qu'ils pourront présenter à la Liquidation en vertu de la clef de discrimination visée par l'article IV.

En outre, les Gouvernements Autrichien et Hongrois renoncent à toute créance, de quelque nature qu'elle soit, qu'il pourront avoir envers la Banque d'Autriche-Hongrie en Liquidation.

Art. V.

Considérant que les Gouvernements Autrichien et Hongrois,

ont consenti, d'une part à la Liquidation les concessions ci-dessus exposées (voir paragr. I, II, III et IV) et

qu'ils ont accepté, d'autre part, un pourcentage inférieur à celui de l'Italie, de la Pologne, de la Roumanie, de l'Etat Serbe-Croate-Slovène et de la Tchéco-Slovaquie, en adhérant à la clef de discrimination visée par l'article VI,

les dits cinq Etats énumérés ci-dessus se déclarent d'accord, en ce qui les concerne, pour que les Liquidateurs libèrent l'Autriche et la Hongrie de toutes les obligations des Gouvernements Autrichien et Hongrois anciens et actuels envers la Liquidation, ou envers eux mêmes comme porteurs de billets antérieurs ou postérieurs au 27 Octobre 1918.

Cette libération est subordonnée à l'exécution du présent accord par l'Autriche et la Hongrie.

L'Italie, la Pologne, la Roumanie, l'Etat Serbe-Croate-Slovène, la Tchéco-Slovaquie et l'Autriche déclarent ne renoncer à la créance sur l'administration de l'Etat Hongrois pour solde des dommages causés à la Banque par le Régime des Soviets, que tout autant qu'aucun de ces Etats ne serait pas obligé, soit directement par la Hongrie, soit indirectement par une autorité ou commission quelconque, de payer des billets recueillis

par un de ces Etats en territoire hongrois, de quelque manière et pour quelque cause que ce soit.

Les Liquidateurs auront le droit de retenir et de bloquer un montant de titres du Gouvernement Hongrois correspondant au montant de la créance, jusqu'au moment ou ils seront certains qu'aucune prétention contre un des Etats signataires pour les causes ci-dessus ne pourra être émise.

Si à la fin de la Liquidation, ce différend n'était pas réglé, les Liquidateurs auront le droit de consigner les titres entre les mains d'une tierce personne ou autorité avec la mention de la clause ci-dessus.

Les Gouvernements Autrichien et Hongrois déclarent qu'ils ne mettront pas en cause la Banque d'Autriche-Hongrie en Liquidation lors du réglement des affaires pouvant dériver des accords qu'ils ont passés soit entre eux, soit avec les Départements autrichiens ou hongrois (Oesterreichische Geschäftsführungen) de la Banque d'Autriche Hongrie.

Art. VI.

Les Etats déclarent être en mesure de présenter à la Liquidation le montant suivant dc billets:

Autriche	7.428	millions de Cr. a. h.
Hongrie	8.500	„ „ „
Italie	3.500	„ „ „
Pologne	2.739	„ „ „
Roumanie	8.717	„ „ „
Etat Serbe-Croate-Slovène .	5.686	„ „ „
Tchéco-Slovaquie . . .	8.357	„ „ „
	44.927	millions de Cr. a. h.

Le montant total des billets devra être présénté à la Liquidation, sauf exemption déjà accordée par la Commision des Réparations à l'Autriche.

Pour éviter toute perte de temps et tous frais à la Liquidation, les Répresentants de l'Italie, de la Pologne, de la Roumanie, de l'Etat Serbe-Croate-Slovène, de la Tchéco-Slovaquie, de l'Autriche et de la Hongrie ont convenu de determiner, d'accord entre eux, et sur la basse forfaitaire suivante, le montant maximum des billets antérieurs au 27 Octobre 1918 que chacun d'eux pourrait produire à la Liquidation:

Autriche	4.000	millions de Cr. a. h.
Hongrie	4.000	„ „ „
Italie	2.500	„ „ „
Pologne	2.150	„ „ „
Roumanie	6.100	„ „ „
Etat Serbe-Croate-Slovène .	4.270	„ „ „
Tchéco-Slovaquie . . .	6.100	„ „ „
	29.120	millions de Cr. a. h.

Au cas ou un des Etats ci-dessus présenterait un montant total de billets supérieur à celui qu'il a déclaré, sa quote-part de billets antérieurs au 27 Octobre 1918 resterait invariable.

Si, au contraire, un Etat Successeur n'est pas en mesure de présenter un montant total de billets égal à celui qu'il a déclaré, sa quote-part de billets antérieurs au 27 Octobre 1918 sera diminué proportionnellement.

Le résultat de la règle de trois: $\frac{B \times C}{A} = X$ donnera le montant définitif qui pourra être considéré comme billets antérieurs au 27 Octobre 1918 pour tout Etat qui aura présenté en quantité de billets inférieure à celle qu'il avait déclarée, étant entendu que l'on désigne par:

A—le montant total des billets qu'un Etat s'est engagé à présenter,

B—le montant maximum fixé forfaitairement pour le dit Etat comme pouvant être considéré comme billets antérieurs au 27 Octobre 1918,

C—le montant total des billets que l'Etat en question présente effectivement.

Art. VII.

Les Répresentants des Etats successeurs sont d'accord pour que la masse de la Liquidation supporte la charge d'indemnier les détenteurs de billets détenus hors des limites de l'Italie, de la Pologne, de la Roumanie, de l'Etat Serbe-Croate-Slovène, de la Tchéco-Slovaquie, de l'Autriche et de la Hongrie.

Cette indemnisation doit comprendre:

a) la quote-part à laquelle ont droit les billets remplissant les conditions prévues au Traite pour pouvoir participer à la repartition de l'actif visé par le paragr. 9 des articles 206 et 189 des Traités de Saint-Germain et de Trianon,

b) la quote-part à laquelle ont droit les billets remplissants les conditions prévues aux Traités pour pouvoir participer à la répartition des titres émis par les Gouvernements Autrichien et Hongrois anciens et actuels et déposés à la Banque en couvertures des émissions de billets antérieurs ou postérieurs au 27 Octobre 1918. Cette quote-part sera représentée par 63.6% des couronnes hongroises, proportion suivant laquelle se partageaient les dépenses communes de l'ancienne Monarchie austro-hongroise.

Les Liquidateurs se chargent du soin de négocier les accords nécessaires, tant en ce qui concerne la discrimination des billets selon les diverses catégories prévues par les Traités, qu'en ce qui concerne les droits de créanciers des dits porteurs de billets.

Art. VIII.

Les Etats signataires du présent protocole s'en remettent aux Liquidatsurs pour effectuer au mieux des interêts de la Liquidation et par prélèvement sur l'actif de celle-ci, le réglement des affaires commerciales

libellées en or ou en monnaies étrangères, des operations commerciales libellées en ancienne monnaie austro-hongroise qui ne sont pas comprises dans les accords de Juin 1921, ainsi que de toutes affaires spéciales ou questions de détail en suspens, qui ne peuvent etre énunérées dans le présent protocole.

Sous déduction des montants nécessaires au réglement des billets recueilis et présentés par les Gouvernements d'Etats autre que les Signataires du présent protocole et sous les réserves faites au précedent alinéa les actifs de la Banque seront partagés entre les Etats Signataires, proportionnellement aux montants de billets antérieurs au 27 Octobre 1918 qu'ils pourront présenter à la Liquidation, conformément à l'article VI ci-dessus.

Art. IX.

Par les stipulations prévues à titre tout à fait exceptionnel dans le présent protocole, dans le but de faciliter la Liqnidation, les Etats Signataires déclarent qu'ils n'entendent:

ni modifier les dispositions des Traités signés en France depuis l'armistice,

ni préjuger de toute interpretation qui pourrait être donnée ultérieurement à ces dispositions,

ni adhérer à tout autre arrangement, accord ou convention qui serait intervenu.

Art. X.

Aprés ratification du présent accord et remise des billets à la Liquidation, les Etats Signataires recevront deux certificats, l'un pour le montant des billets émis avant le 27 Octobre 1918, l'autre pour le montant des billets émis aprés cette date qui leur seront reconnus suivant l'article II.

Ces certificats serviront aux Etats Signataires de titres de créance pour les réparations successives qui seront effectuées à leur profit sur les actifs disponibles de la Liquidation, conformément à la clef prévue par l'article VI.

Art. XI.

Par le présent accord, les Etats Siguataires ont pris en considération tous les droits des porteurs de billets visés tant par les Traités de Saint-Germain et de Trianon que par les Statuts de la Banque d'Autriche-Hongrie et la décision des Liquidateurs qui leurs a été communiquée.

Les droits de tous les billets émis aprés le 27 Octobre 1918, qui dans les limites des Etats Siguataires du présent accord pourraient encore être détenus entre les mains d'un porteur quelconque, ainsi que des billets qui pourraient l'être dans les mêmes conditions hors des limites des Etats

Signataires, sont considérés comme définitivement éteints: les premiers, par la déclaration ainsi que par la présentation effectuée par les Etats Signataires, les seconds par l'expiration du dernier délai de présentation que les Liquidateurs ont fixé au 31 Mars 1922.

Après ce délai, et en vertu des dispositions des paragr. 7 et suivants de l'article 206, tous les Gouvernements Signataires du présent accord seront déchargés de toutes obligations ou garanties, de quelque nature qu'elles soient, contre toute prétention qui pourrait être formulée par n'importe quel porteur de billets.

Art. XII.

Les Délégués des Etats Successeurs ayant exprimé le désir que les Liquidateurs leur versent, dans le plus bref délai possible un acompte à valoir sur les actifs à distribuer, prennent note de l'engagement des Liquidateurs de satisfaire à ce désir aussitôt que le présent accord aura été ratifié par tous les Etats Signataires.

Vienne, le 14 Mars 1922.

Dolzani, m. p.	*Ploj*, m. p.	*Reisch*, m. p.
Biliński, m. p.	*Novakovitch*, m. p.	*Thaa*, m. p.
Antonesco, m. p.	*Roos*, m. p.	*Popovics*, m. p.

II.

P R O T O C O L E

DU 14 MARS 1922.

(Question des Pensionnés).

Les Représentants des Etat suivants:

M. le Dr. Dolzani	Représentant du Royaume d'Italie.
S. Exc. M. Biliński	Représentant de la République Polonaise.
M. Antonesco	Représentant du Royaume de Roumanie.
M. M. le Dr. Ploj *le Dr. Novakovitch*	Représentants du Royaume des Serbes-Croates-Slovènes.
M. le Dr. Roos	Représentant de la République Tchéco-Slovaque.
S. Exc. le Dr. Reisch *M. le Dr. Thaa*	Représentants de la République d'Autriche.
S. Exc. le Dr. Popovics	Représentant du Gouvernement Royal Hongrois,

sous réserve de l'approbation définitive par tous les facteurs compétents du „Protocole General du 14 Mars 1922“ et de sa mise à exécution, ont convenu ce qui suit:

Les Etats successeurs s'engagent à prendre à leur charge le paiement des pensions revenant aux employés de la Banque d'Autriche-Hongrie en activité ou retraités qui étaient devenus leurs ressortissants à la date du 1 Juin 1921.

La Liquidation versera aux dits Etats, au prorata de la charge ainsi assumée par chacun d'eux, la part leur revenant sur les fonds de pension s'élevant à Cr. d. ö. 196.503.253.75 sous déduction des titres formant les placements de ce fonds qui seront répartis en nature.

Dans un but d'humanité, les Etats successeurs compléteront d'après leur législation intérieure, le chiffre des pensions revenant aux employés dont ils prennent la charge, soit en leur assurant, après assimilation, le montant des pensions servies par eux employés d'Etat ou de leur Institut d'Emission (Pologne, Roumanie, Serbie-Croatie-Slovénie, Tchéco-Slovaquie), soit en accordant un supplément équitable dont le montant sera fixé en Autriche par une loi et en Hongrie par une ordonnance ministérielle.

Les engagements ci-dessus en sont valables que pour les employés déjà retraités ou entrés au service soit des Etats eux mêmes, soit des Instituts d'Emission de ces Etats.

En ce qui concerne les employés encore en service à la Banque qui ne seraient repris ni par les Etats successeurs ni par leurs Instituts d'Emission, les Liquidateurs sont autorisés à régler leur situation au mieux des intérêts de la Liquidation.

La pension qui leur sera servie ne pourra, dans ce cas, être supérieure à celle qu'ils auraient touchés s'ils avaient été repris par l'Etat dont ils sont ressortissants ou par l'Institut d'Emission de cet Etat.

Vienne, le 14 Mars 1922.

Dolzani, m. p.	*Ploj,* m. p.	*Reisch,* m. p.
Biliński, m. p.	*Novakovitch,* m. p.	*Thaa,* m. p.
Antonesco, m. p.	*Roos,* m. p.	*Popovics,* m. p.

III.

PROTOCOLE

DU 14 MARS 1922.

(Question des actionnaires).

Les Représentans des Etats suivants:

M. le Dr. Dolzani	Représentant du Royame d'Italie.
S. Exc. M. Biliński	Représentant de la République Polonaise.
M. Antonesco	Représentant du Royaume de Roumanie.
M. M. le Dr. Ploj *le Dr. Novakovitch*	Représentants du Royaume des Serbes-Croates-Slovènes.

M. le Dr. Roos	Représentant de la République Tchéco-Slovaque.
S. Exc. le Dr. Reisch *M. le Dr. Thaa*	Représentants de la République d'Autriche.
S. Exc. le Dr. Popovics	Représentant du Gouvernement Royal Hongrois,

sous réserve de l'approbation définitive par tous les facteurs compétents du „Protocole Général du 14 Mars 1922“ et de sa mise à exécution,

ont convenu ce qui suit:

Dans un simple but d'équité, les Etats successeur sautorisent les Liquidateurs à distraire de la masse active à repartir entre eux, en vertu du protocole général ci-dessus cité, pour les laisser aux actionnaires de la Banque d'Autriche-Hongrie, les immeubles et les installations suivantes:

1. Immeubles et installations des filiales autrichiennes de la Banque d'Autriche-Hongrie sis hors de Vienne;
2. Immeuble sis № 3, Bankgasse, avec ses installations;
3. Matériel et installations complets de l'imprimerie des billets.

Il est entendu que cette autorisation ne pourra avoir d'effet que lorsque les obligations de la Liquidation vis-à-vis des Etats successeurs et de ses autres créanciers seront entièrement éteintes et que les actionnaires auront accepté la présente solution comme un règlement définitif de toutes les prétentions qu'ils croieraient avoir sur la Liquidation.

La dite autorisation sera considérée comme nulle et non avenue dans le cas où les actionnaires chercheraient, par tout autre moyen, à faire valoir ces prétentions.

Vienne, le 14 Mars 1922.

Dolzani, m. p.	*Ploj,* m. p.	*Reisch,* m. p.
Biliński, m. p.	*Novakovitch,* m. p.	*Thaa,* m. p.
Antonesco, m. p.	*Roos,* m. p.	*Popovics,* m. p.

A N N E X E

AU PROTOCOLE GÉNÉRAL DU 14 MARS 1922.

BULLETIN DES LOIS DE LA RÉPUBLIQUE D'AUTRICHE.

ANNÉE 1921. — № 164 DU 23 JUILLET 1921.

Loi fédérale du 16 Juillet 1921 concernant l'exécution des Articles 248 et 249 du traité de Saint-Germain.
(Loi sur les dettes d'avant guerre).

§ 12.

1. Les créances en valeurs étrangères sont celles qui étaient primi-

§ 12.

1. Valutaforderungen sind solche, die ursprünglich auf Gold, auf Sil-

tivement libellées en or, en argent ou en toute autre monnaie que la couronne; cependant les créances libellées en la monnaie d'un Etat allié pendant la guerre à la monarchie austro-hongroise ne sont pas comprises dans les créances ci dessus. Les créances en valeurs étrangères appartenant à des Autrichiens seront réglées par l'Office de compensation institué par l'Autriche („Abrechnungsamt") de la manière suivante:

L'Office de compensation autrichien, après déduction de ses frais de régie et autres frais, créditera les créanciers autrichiens du montant des créanses dont il a été crédité lui-même par l'Office de compensation étranger et en la même monnaie; il donnera en échange de ces créances des reconnaissances de dette gagées*) (fundierte Schuldverschredreibungen) qui, au choix du gouvernement fédéral, seront remboursées avec les intérêts soit en la monnaie étrangère en question, soit en couronnes après conversion au cours du jour de l'échéance.

2. Les reconnaissances de dette seront au porteur, elles porteront 5% d'intérêts par an et seront remboursées dans un délai maximum de 10 ans d'après un plan d'amortissement à établir ultérieurement. Elles seront émises soit par le gouvernement fédéral, soit par un établissement de crédit sous la garantie du Gouvernement.

3. Les créances de l'„Abrechnungsamt" sur les débiteurs (§§ 11 et 13) serviront de couverture di-

ber oder auf eine andere Währung als auf Kronen lauten; doch werden darunter Forderungen nicht verstanden, die auf die Währung eines Staates lauten, der mit der österreichisch-ungarischen Monarchie im Kriege verbündet war. Valutaforderungen von Österreichern werden vom Abrechnungsamte mit den österreichischen Gläubigern nach Abzug der Regiebeiträge und Kosten des Abrechnungsamtes mit jenem Betrage, mit dem die Forderungen vom ausländischen Ausgleichsamte dem Abrechnungsamte gutgeschrieben wurden, in der Währung dieser Gutschrift abgerechnet und mit fundierten Schuldverschreibungen beglichen, die nach Wahl des Bundes in der ausländischen Währung oder zum Kurse des Zahlungstermines umgerechnet in Kronen zu verzinsen und ein zulösen sind.

2. Die Schuldverschreibungen lauten auf den Inhaber, sind mit 5 Prozent jährlich verzinslich und nach einem aufzustellenden Tilgungsplane innerhalb von längstens zehn Jahren einzulösen. Sie werden entweder vom Bund oder von einem Kreditinstitute unter Haftung des Bundes ausgegeben.

3. Bis zur Höhe des Gesamtumlaufes der Schuldverschreibungen dienen zu ihrer unmittelbaren Deck-

*) Garanties par les recettes de l'Office de compensation.

recte aux reconnaissances de dette jusqu'à concurrence du montant total des dites reconnaissances de dette en circulation. Les rentrées provenant de ces créances seront, dans la même proportion, employées directement pour les affaires de reconnaisances de dette.

4. Contrairement aux dispositions ci dessus l'„Abrechnungsamt“ est autorisé à payer comptant en couronnes et au cours de jour des montants peu importants au lieu de les payer en reconnaissances de dette.

5. Si l'„Abrechuungsamt“ prévoit qu'il pourra produire une créance contre un de ses créanciers, la somme due par l'Office pourra être retenue en entier ou en partie ou le payement de cette somme pourra être subordonné à la production d'une garantie reconnue suffisante par l'„Abrechnungsamt“.

Dans ce but l'„Abrechnungsamt“ pourra demander au créancier en lieu et place de serment un état qu'il affirme être exact de ses dettes visées par cette loi; sur la demande de l'„Abrechnungsamt“ cet état devra être confirmé par serment.

ung die Forderungen des Abrechnungsamtes an die Schuldner (§§ 11 und 13). In diesem Umfange werden die Eingänge aus diesen Forderungen zum Dienste der Schuldverschreibungen unmittelbar verwendet.

4. Das Abrechnungsamt ist ermächtigt, abweichend von den vorstehenden Bestimmungen kleinere Beträge statt in Schuldverschreibungen bar zum Tageskurse in Kronen auszuzahlen.

5. Ist die Entsehung von Gegenansprüchen des Abrechnungsamtes zu erwarten, so kann der vom Abrechnungsamte geschuldete Betrag ganz oder es kann seine Auszahlung von der Leistung einer vom Abrechnungsamte als entsprechend anerkannten Sicherheit abhänging gemacht werden. Zu diesem Zwecke kann das Abrechnungsamt vom Gläubiger die Vorlage einer eidesstättig zu versichernden Übersicht über seine unter dieses Gesetz fallenden Schulden begehren, die auf Verlangen des Abrechnungsamtes durch einen Eid zu bekräftigen ist.

I.

PPOTOKÓŁ OGÓLNY

Z DNIA 14 MARCA 1922 R.

Przedstawiciele Państw następujących:

P. Dr. Dolzani	Przedstawiciel Królestwa Włoskiego.
J. R. Biliński	Przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej.
P. Antonesco	Przedstawiciel Królestwa Rumuńskiego.
Pp. Dr. Ploj *Dr. Novakovitch*	Przedstawiciele Królestwa Serbów, Kroatów i Słoweńców.

P. Dr. Roos	Przedstawiciel Republiki Czechosłowackiej.
J. E. Dr. Reisch *P. Dr. Thaa*	Przedstawiciele Republiki Austrjackiej.
J. E. Dr. Popovics	Przedstawiciel Królewskiego Rządu Węgierskiego

z zastrzeżeniem:

a) zatwierdzenia przez Komisję Odszkodowań,
b) definitywnego przystąpienia Rządu Włoskiego oraz Rządów, które zastrzegły sobie prawo ostatecznej ratyfikacji lub przedstawienia do ratyfikacji przez swój Parlament decyzyj, powziętych przez ich członków,

zgodzili się na następujące:

Art. I.

Rządy Austrjacki i Węgierski zrzekają się ostatecznie, obecnie i na przyszłość, wszelkich pretensyj i żądań, dotyczących funduszu złota Banku Austrjacko-Węgierskiego w Likwidacji, wynikających, zdaniem tych Rządów, tak z układów, zawartych pomiędzy nimi i Bankiem Austrjacko-Węgierskim, jak z ustaw austrjackich i węgierskich, oraz artykułów 208 i 191 Traktatów w Saint-Germain i Trianon.

Art. II.

Austrja i Węgry zobowiązują się wypłacić Likwidatorom kwotę koron złotych 5.000.000 — dla wykupienia ich zobowiązań wobec Rządów Włoch, Polski, Rumunji, Państwa Serbsko-Kroacko-Słowcńskiego i Czechosłowacji, z powodu tytułów, złożonych w Banku Austrjacko-Węgierskim przez Rządy Austrjacki i Węgierski, dawne i nowe, i stanowiących pokrycie bądź biletów wypuszczonych po dniu 27 października 1918 r., bądź też biletów, wypuszczonych przed tym dniem, a które znajdowały się na obszarach tych państw, lecz poza granicami dawnej Monarchji Austrjacko-Węgierskiej.

Likwidatorzy potrącą te kwoty przy pierwszej repartycji, jaka będzie dokonaną na fundusz złoty, a mianowicie:

Koron w złocie 2.500.000 z udziału przypadającego Austrji i koron w złocie 2.500.000 z udziału przypadającego Węgrom.

Ta kwota 5.000.000 będzie rozdzielona między następujące pięć państw: Włochy, Polska, Rumunja, Serbja - Kroacja - Słowenja i Czechosłowacja, w stosunku do wysokości certyfikatu koron późniejszych 27-mu październikowi 1918 r., który zostanie im wydany.

Kwota biletów późniejszych od dn. 27 października 1918 r. będzie określona przez potrącenie od ogólnej kwoty zadeklarowanych biletów cyfry, która, w myśl klucza, podanego w artykule VI, jest uznana za odpowiadającą biletom dawniejszym od dn. 27 października 1918 r. Kwota ta będzie powiększona lub zmniejszona o czyste saldo, wynikające z wykonania układów z czerwca 1921 r., dotyczących przejęcia aktywów i pa-

sywów handlowych, które to układy stanowią część składową niniejszego protokółu.

Podpisane Państwa uznają, że unieważnienie tytułów, przewidziane w § 10 artykułów 206 i 189 Traktatów w Saint-Germain i Trianon nie pociąga za sobą unieważnienia praw Rządów posiadaczy biletów, na których pokrycie te tytuły zostały złożone.

Art. III.

Rządy Austrjacki i Węgierski zobowiązują się w zastosowaniu artykułów 248, litera b) i 249, litera j) Traktatu w Saint-Germain i artykułów 231, litera b) i 232, litera j) Traktatu w Trianon, odszkodować Likwidację Banku Austrjacko-Węgierskiego za całość lub część majątku tejże, zatrzymanego lub zasekwestrowanego przez Mocarstwa Sprzymierzone i Stowarzyszone.

To odszkodowanie będzie odpowiadać wszystkim kwotom, które nie zostaną zużytkowane do zapłaty bezpośredniej lub pośredniej wierzycielom Banku Austrjacko-Węgierskiego w Likwidacji w walutach lub dewizach zagranicznych i któremi będą uznane Rządy Austrjacki i Węgierski przez właściwe Urzędy lub organy wspomnianych Mocarstw Sprzymierzonych i Stowarzyszonych na mocy wspomnianych artykułów Traktatów w Saint-Germain i Trianon.

Uregulowanie udziału w tem odszkodowaniu obciążającego Rząd Austrjacki, będzie dokonane zgodnie z artykułem 12 Ustawy Związkowej z dnia 16 lipca 1921 r. (Związkowy Dziennik Ustaw № 393), której tekst stanowi część składową niniejszego protokółu.

Rząd Węgierski zobowiązuje się postąpić tak, jak Rząd Austrjacki, przy uregulowaniu przypadającego nań udziału.

Rządy Austrjacki i Węgierski zobowiązują się odszkodować Bank Austrjacko Węgierski w Likwidacji, na warunkach jednakowych z powyższemi, za aktywa Likwidacji, które mogłyby być zrealizowane jedynie za pośrednictwem Urzędów Weryfikacyjno-Kompensacyjnych, zgodnie z postanowieniami artykułów 248 i 231.

Art. IV.

Rządy Austrjacki i Węgierski oświadczają z zastrzeżeniem wypłaty Węgrom, przypadającego na ich korzyść czystego salda rachunków różnych Kas Państwowych w walutach zagranicznych, że jedynemi wierzytelnościami, które one uznają za mogące być przedstawione Likwidacji, są te, które wynikają z biletów dawniejszych od dnia 27 października 1918 r., które rządy te będą mogły przedstawić Likwidacji na mocy klucza rozróżniającego, przewidzianego w artykule VI.

Poza powyższemi, Rządy Austrjacki i Węgierski zrzekają się wszelkich wierzytelności, niezależnie od ich charakteru, wobec Banku Austrjacko-Węgierskiego w Likwidacji.

Art. V.

Zważywszy, że Rządy Austrjacki i Węgierski zgodziły się z jednej strony na Likwidację i na wyżej wyłożone ustępstwa (patrz §§ I, II, III IV) oraz, z drugiej strony przyjęły obliczenie odsetkowe niższe, niż przyjęte dla Włoch, Polski, Rumunji, Państwa Serbsko-Kroacko-Słoweńskiego i Czechosłowacji, przystępując do klucza rozróżniającego przewidzianego w artykule VI, wyszczególnione powyżej pięć Państw wyrażają zgodę co się ich tyczy, aby Likwidatorzy zwolnili Austrję i Węgry od wszelkich zobowiązań dawnych i obecnych Rządów Austrjackiego i Węgierskiego względem Likwidacji lub względem nich samych, jako posiadaczy biletów dawniejszych lub późniejszych od dn. 27 października 1918 r.

To zwolnienie jest uzależnione od wykonania niniejszego układu przez Austrję i Węgry.

Włochy, Polska, Rumunja, Państwo Serbsko-Kroacko-Słoweńskie, Czechosłowacja i Austrja oświadczają, że zrzekają się wierzytelności w stosunku do Zarządu Państwa Węgierskiego z tytułu zapłaty za szkody, wyrządzone Bankowi przez ustrój sowiecki, tylko o tyle, o ile żadne z tych Państw nie będzie zobowiązane bądź bezpośrednio przez Węgry, bądź bezpośrednio przez jakąkolwiek władzę lub komisję do zapłaty biletów, otrzymanych przez jedno z tych Państw na terytorjum węgierskiem, jakimkolwiek sposobem i dla jakichkolwiek przyczyn.

Likwidatorzy są uprawnieni do zatrzymania tytułów Rządu Węgierskiego w wysokości odpowiadającej kwocie wierzytelności do chwili gdy będą pewni, że żadna pretensja do jednego z podpisanych Państw nie będzie mogła być zgłoszona na podstawach wyżej wskazanych.

Jeżeli ten spór nie zostanie uregulowany przed zakończeniem likwidacji, Likwidatorzy będą uprawnieni do przekazania tytułów osobie lub władzy trzeciej z wzmiankowaniem o powyższem postanowieniu.

Rządy Austrjacki i Węgierski oświadczają, że nie pociągną Banku Austrjacko-Węgierskiego przy regulowaniu spraw, mogących wyniknąć z układów zawartych bądź między niemi, bądź z austrjackim i węgierskim Departamentami (Oesterreichische i Ungarische Geschäftsführungen) Banku Austrjacko Węgierskiego.

Art. VI.

Państwa oświadczają, że są w stanie przedstawić Likwidacji następujące kwoty biletów:

Austrja	7.428	miljonów koron a.-w.
Węgry	8.500	„ „ „
Włochy	3.500	„ „ „
Polska	2.739	„ „ „
Rumunja	8.717	„ „ „
Państwo Serbsko-Kroacko-Słoweńskie . . .	5.686	„ „ „
Czechosłowacja . . .	8.357	„ „ „
	44.927	miljonów koron a.-w.

Kwota ogólna biletów winna być przedstawioną Likwidacji, z wyjątkiem zwolnienia, udzielonego przez Komisję Odszkodowań Austrji.

Dla uniknięcia straty czasu i kosztów dla Likwidacji, przedstawiciele Włoch, Polski, Rumunji, Państwa Serbsko-Kroacko-Słoweńskiego, Czechosłowacji i Węgier postanowili ustalić za wspólną zgodą i na następującej podstawie ryczałtowej, maksymalną kwotę biletów dawniejszych od dnia 27 października 1918 r., którą każde z nich mogłoby przedstawić Likwidacji:

Austrja	4.000	miljonów koron a.-w.
Węgry	4.000	" " "
Włochy	2.500	" " "
Polska	2.150	" " "
Rumunja	6.100	" " "
Państwo Serbsko-Kroacko-Słoweńskie . . .	4.270	" " "
Czechosłowacja . . .	6.100	" " "
	29.120	miljonów koron a.-w.

Gdyby jedno z Państw powyżej wymienionych przedstawiło kwotę ogólną wyższą od zadeklarowanej przezeń, jego udział w biletach dawniejszych od dn. 27 października 1918 r. pozostałby niezmieniony.

Jeżeli przeciwnie jedno z Państw Sukcesyjnych nie jest w stanie przedstawić ogólnej kwoty biletów, równej zadeklarowanej, jego udział w biletach dawniejszych od dn. 27 października 1918 r. zostanie stosunkowo zmniejszony.

Rezultat reguły trzech $\frac{B \times C}{A} = X$ da kwotę ostateczną, która będzie mogła być uważaną jako bilety dawniejsze od dn. 27 października 1918 r. dla każdego Państwa, które przedstawiło kwotę biletów mniejszą od zadeklarowanej, rozumiejąc, że przez:

A — oznacza się kwotę ogólną biletów, które Państwo zobowiązało się przedstawić;

B — oznacza się maksymalną kwotę ustaloną ryczałtowo dla danego Państwa, jako mogącą być uważaną za bilety dawniejsze od dn. 27 października 1918 r.;

C — oznacza się ogólną kwotę biletów rzeczywiście przedstawionych przez odnośne Państwo.

Art. VII.

Przedstawiciele Państw Sukcesyjnych zgadzają się, by masa likwidacyjna poniosła ciężar odszkodowania posiadaczy biletów, znajdujących się poza granicami Włoch, Polski, Rumunji, Państwa Serbsko-Kroacko-Słoweńskiego, Czechosłowacji, Austrji i Węgier.

Odszkodowanie to winno obejmować:

a) udział, do którego są uprawnione bilety, odpowiadające warunkom, przewidzianym w Traktacie dla uczestniczenia w rozdziale aktywów, objętych § 9 artykułów 206 i 189 Traktatów w Saint-Germain i Trianon;

b) udział, do którego są uprawnione bilety, odpowiadające warunkom, przewidzianym w Traktatach dla uczestniczenia w rozdziale tytułów, wypuszczonych przez dawne i obecne Rządy Austrjacki i Węgierski i złożonych w Banku na pokrycie emisyj biletów dawniejszych lub późniejszych od dn. 27 października 1918 r. Ten udział będzie określony w 63.6% w koronach austrjackich i w 36.4% w koronach węgierskich, który to stosunek był przyjęty przy podziale wydatków wspólnych byłej Monarchji Austrjacko-Węgierskiej.

Likwidatorzy podejmują się zawarcia niezbędnych układów z zainteresowanymi, tak co do rozróżnienia biletów według poszczególnych kategoryj, przewidzianych przez Traktaty, jak również co do praw wierzycieli, posiadaczy rzeczonych biletów.

Art. VIII.

Państwa, podpisujące niniejszy protokół, pozostawiają Likwidatorom jaknajpomyślniejsze w interesach Likwidacji załatwienie, przez podjęcie z aktywów tejże, uregulowanie interesów handlowych, wyrażonych w złocie lub w walutach zagranicznych, jakoteż operacji handlowych w dawnej walucie austrjacko-węgierskiej, nie objętych układami z czerwca 1921 r., jakoteż interesów szczególnych i poszczególnych spraw pozostających w zawieszeniu, które nie mogą być wyszczególnione w niniejszym protokóle.

Za potrąceniem kwot, niezbędnych dla uregulowania biletów zebranych i przedstawionych przez Państwa inne, niż podpisujące niniejszy protokół i z zastrzeżeniami, poczynionemi w poprzednim ustępie, aktywa Banku będą rozdzielone między podpisane Państwa w stosunku do kwot biletów dawniejszych od dn. 27 października 1918 r., które Państwa te będą mogły przedstawić Likwidacji, zgodnie z artykułem VI niniejszego protokółu:

Art. IX.

Podpisane Państwa oświadczają, że nie zamierzają przez postanowienia, powzięte tytułem wyjątkowym w niniejszym protokóle w celu ułatwienia Likwidacji:

ani zmieniać postanowień Traktatów, podpisanych we Francji od czasu zawieszenia broni,

ani przesądzać o wykładni, jakaby w następstwie mogła być dana tym postanowieniom,

ani przystępować do jakiego innego układu, porozumienia lub konwencji, któryby mógł być zawarty.

Art. X.

Po ratyfikacji niniejszego układu i wręczeniu biletów Likwidacji, podpisujące Państwa otrzymają dwa zaświadczenia, jedno na kwotę biletów, wypuszczonych przed dn. 27 października 1918 r., drugie na kwotę biletów, wypuszczonych po tej dacie, które będą im przyznane, zgodnie z artykułem II.

Zaświadczenia te stanowić będą dla podpisujących Państw tytuły wierzytelności dla stopniowych rozdziałów, które będą dokonane na ich korzyść z rozporządzalnych aktywów Likwidacji, zgodnie z kluczem przewidzianym przez artykuł VI.

Art. XI.

Podpisujące Państwa uwzględniły wszelkie prawa posiadaczy biletów, przewidziane tak traktatami w Saint Germain i Trianon, jak również statutami Banku Austrjacko-Węgierskiego i zakomunikowaną im decyzją Likwidatorów.

Prawa wszelkich biletów, wypuszczonych po dn. 27 października 1918 r., któreby mogły jeszcze być posiadane przez kogokolwiek w granicach Państw podpisujących, jakoteż biletów, któreby mogły być w takich samych warunkach posiadane poza granicami podpisujących Państw, są uznane za ostatecznie wygasłe; pierwsze na podstawie oświadczenia i przedstawienia, dokonanych przez podpisujące Państwa; drugie wskutek upływu ostatniego terminu przedstawienia, który Likwidatorzy określili na dzień 31 marca 1922 r.

Po tym terminie i w myśl postanowień §§ 7 i następnych artykułu 206 wszystkie Państwa podpisujące niniejszy układ zostaną zwolnione od wszelkich zobowiązań i gwarancyj o jakimkolwiek charakterze wobec wszelkich roszczeń, któreby mogły być zgłoszone przez jakiegokolwiek posiadacza biletów.

Art. XII.

Przedstawiciele Państw Sukcesyjnych, wyraziwszy życzenie, by Likwidatorzy im przelali, w możliwie najkrótszym terminie, zaliczkę na aktywa mające być rozdzielone, przyjmują do wiadomości zobowiązanie Likwidatorów do uczynienia temu żądaniu zadość natychmiast po ratyfikacji niniejszego układu przez wszystkie podpisujące Państwa.

Wiedeń, dnia 14 marca 1922 r.

Dolzani w. r. *Ploj* w. r. *Reisch* w. r.
Biliński w. r. *Novakovitsch* w. r. *Thaa* w. r.
Antonesco w. r. *Roos* w. r. *Popovics* w. r.

II.

PROTOKÓŁ.

Z DNIA 14 MARCA 1922 R.

(Sprawa pensjonistów).

Przedstawiciele Państw następujących:

P. Dr. Dolzani Przedstawiciel Królestwa Włoskiego,
J. E. p. Biliński Przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej,

P. Antonesco	Przedstawiciel Królestwa Rumuńskiego,
Pp. Dr. Ploj *Dr. Novacovitsch*	Przedstawiciele Królestwa Serbów, Kroatów i Słoweńców,
P. Dr. Roos	Przedstawiciel Republiki Czechosłowackiej,
J. E. Dr. Reisch *P. Dr. Thaa*	Przedstawiciel Republiki Austrjackiej,
J. E. Dr. Popovics	Przedstawiciel Królewskiego Rządu Węgierskiego,

z zastrzeżeniem ostatecznego zatwierdzenia przez kompetentne czynniki, „Protokółu Ogólnego z dnia 14 marca 1922 r." i podania go do wykonania, zgodzili się co do następującego:

Państwa sukcesyjne zobowiązują się wziąć na swój ciężar zapłatę pensji, przypadających na czynnych i będących w stanie spoczynku pracowników Banku Austrjacko-Węgierskiego, którzy uzyskali ich przynależność państwową do dnia 1 lipca 1921 r.

Likwidacja przeleje na rzecz wspomnianych Państw, jako pokrycie dla przyjętego w ten sposób przez każde z nich obciążenia, ich udział w funduszu pensyjnym, wynoszącym 196,503,253,75 koron austrjackich, z potrąceniem tytułów, w których ulokowany jest ten fundusz, a które będą rozdzielone w naturze.

Ze względów ludzkości, Państwa sukcesyjne, uzupełnią, według swego wewnętrznego ustawodawstwa cyfrę pensji, przypadających pracownikom, których przyjmują na swój ciężar, bądź przyznając im, po przejściu, wysokość pensji, wypłacanych przez nie pracownikom państwowym lub Instytutu Emisyjnego (Polska, Rumunja, Serbo-Kroato-Słowenja, Czechosłowacja), bądź też przyznając im sprawiedliwy dodatek, którego wysokość będzie określona w Austrji w drodze ustawy, na Węgrzech zaś w drodze rozporządzenia ministerjalnego.

Zobowiązanie powyższe dotyczy jedynie pracowników bądź już będących w stanie spoczynku, bądź też którzy przeszli na służbę tak samych Państw, jakoteż ich Instytutów Emisyjnych.

Co się tyczy pracowników, będących jeszcze na służbie w Banku, którzyby nie zostali przejęci ani przez Państwa sukcesyjne, ani przez ich Instytuty Emisyjne, Likwidatorzy są upoważnieni do uregulowania ich sytuacji jaknajkorzystniej dla interesów Likwidacji.

Przyznana im pensja nie będzie mogła być w tym wypadku wyższa od tej, którąby oni pobierali, gdyby zostali przejęci przez Państwo, do którego są przynależni, lub przez Instytut Emisyjny tego Państwa.

Warszawa, dnia 14 marca 1922 r.

Dolzani w. r.	*Ploj* w. r.	*Reisch* w. r.
Biliński w. r.	*Novakovitsch* w. r.	*Thaa* w. r.
Antonesco w. r.	*Roos* w. r.	*Popovics* w. r.

III.

P R O T O K Ó Ł.

Z DNIA 14 MARCA 1922 R.

(Sprawa akcjonarjuszów).

Przedstawiciele Państw następujących:

P. Dr. Dolzani	Przedstawiciel Królestwa Włoskiego,
J. E. p. Biliński	Przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej,
Pp. Dr. Ploj *Dr. Novakovitch*	Przedstawiciele Królestwa Serbów, Kroatów, i Słoweńców,
P. Antonesco	Przedstawiciel Królestwa Rumuńskiego,
P. Dr. Roos	Przedstawiciel Republiki Czechosłowackiej,
J. E. Dr. Reisch *P. Dr. Thaa*	Przedstawiciele Republiki Austrjackiej,
J. E. Dr. Popovics	Przedstawiciel Królewskiego Rządu Węgierskiego,

z zastrzeżeniem ostatecznego zatwierdzenia przez kompetentne czynniki „Protokółu Ogólnego z dnia 14 marca 1922 r.“ i podania go do wykonania, zgodzili się co do następującego:

Ze względów słuszności Państwa sukcesyjne upoważniają Likwidatorów do wyłączenia z masy aktywów, podlegającej rozdziałowi między nich w myśl powyżej przytoczonego Protokółu Ogólnego, dla pozostawienia ich akcjonarjuszom Banku Austrjacko-Węgierskiego, nieruchomości i urządzeń następujących:

1. Nieruchomości i urządzenia Oddziałów Austrjackich Banku Austrjacko-Węgierskiego, położonych poza Wiedniem;
2. nieruchomość położoną pod № 3, Bankgasse, z jego urządzeniami;
3. kompletny materjał i urządzenia drukarni biletowej.

Rozumie się, że niniejsze upoważnienie będzie ważne o tyle, o ile zobowiązania Likwidacji wobec Państw sukcesyjnych i innych wierzycieli całkowicie wygasną i o ile akcjonarjusze przyjmą niniejsze rozwiązanie jako ostateczne uregulowanie wszelkich roszczeń, jakieby oni uważali się za uprawnionych do zgłaszania wobec Likwidacji.

Rzeczone upoważnienie będzie uważane za nieważne i niezaszłe w wypadku, gdyby akcjonarjusze usiłowali w jaki inny sposób urzeczywistnić te roszczenia.

Wiedeń, dnia 14 marca 1922 r.

Dolzani w. r.	*Ploj* w. r.	*Reisch* w. r.
Biliński w. r.	*Novakovitch* w. r.	*Thaa* w. r.
Antonesco w. r.	*Roos* w. r.	*Popovics* w, r.

ZAŁĄCZNIK.

DO PROTOKÓŁU OGÓLNEGO Z DNIA 14 MARCA 1922 R.

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ AUSTRJACKIEJ

ROK 1921. № 164 Z DNIA 23 LIPCA 1921 R.

Ustawa związkowa z dnia 16 lipca 1921 r. w przedmiocie wykonania artykułów 248 i 249 Traktatu w St. Germain. (Ustawa o długach przedwojennych).

§ 12.

1. Wierzytelności w walutach obcych — są to takie, które pierwotnie były wyrażone w złocie, w srebrze, lub we wszelkiej innej walucie niż korony; jednak wierzytelności, wyrażone w walucie Państwa, które było podczas wojny w sojuszu z Monarchją Austrjacko-Węgierską, nie są objęte powyższemi wierzytelnościami. Wierzytelności w walutach obcych, należące do Austrjaków, zostaną uregulowane przez Urząd Rozrachunkowy, ustanowiony przez Austrję („Abrechnungsamt“) w sposób następujący:

Austrjacki Urząd Rozrachunkowy, po potrąceniu kosztów zarządu i innych kosztów, uzna wierzycieli austrjackich kwotą wierzytelności, któremi został sam uznany przez zagraniczny Urząd Rozrachunkowy, w tej samej walucie; wzamian za to wyda on zabezpieczone zapisy dłuższe (fundierte Schuldverschreibungen), które wedle wyboru Rządu Związkowego, będą zwrócone z odsetkami bądź w danej walucie zagranicznej, bądź też w koronach po przeliczeniu według kursu dnia zapadłości wierzytelności.

2. Zapisy dłużne będą wystawione na okaziciela, będą przynosić 5% odsetek rocznych i będą zwrócone w terminie najwyżej 10 lat według planu amortyzacji, który zostanie następnie ustalony. Będą one wypuszczone bądź przez Rząd Związkowy, bądź też przez zakład kredytowy z gwarancją Rządu.

3. Wierzytelności Urzędu Rozrachunkowego do dłużników (§§ 11 i 13) będą stanowić bezpośrednie pokrycie zapisów dłużnych, aż do kwoty ogólnej rzeczonych zapisów będących w obiegu. Wpływy z tych wierzytelności będą, w tym samym stosunku, użyte bezpośrednio na sprawy zapisów dłużnych.

4. Wbrew powyższym postanowieniom Urząd Rozrachunkowy jest uprawniony do zapłaty w gotówce, według kursu dnia, nieznacznych kwot, zamiast zapłaty w zapisach dłużnych.

5. Jeżeli Urząd Rozrachunkowy przewiduje, że będzie mógł zgłosić wierzytelność do jednego ze swych wierzycieli, kwota należna od Urzędu Rozrachunkowego będzie mogła być zatrzymaną w całości lub w części,

lub też zapłata tej kwoty może być uzależniona od udzielenia gwarancji, uznanej za dostateczną przez Urząd Rozrachunkowy.

W tym celu Urząd Rozrachunkowy będzie mógł zażądać od wierzyciela złożenia w miejsce przysięgi wykazu, poświadczonego przezeń jako ścisły, długów, przewidzianych w niniejszej ustawie; na żądanie Urzędu Rozrachunkowego, wykaz ten powinien być potwierdzony przez przysięgę.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

DZIENNIKA URZĘDOWEGO M. S. Z.

WARSZAWA, PLAC MAŁACHOWSKIEGO 4, PAŁAC KRONENBERGA II P.

ODDZIAŁ ARCHIWALNO-BIBLJOTECZNY M. S. Z. TEL. 413-73.

CENA NUMERU MKP. 1000

TREŚĆ: 73. Okólnik w sprawie korespondencji placówek R. P. zagranicą z władzami administracyjnemi I i II instancji w Polsce. 74. Okólnik w sprawie wystawiania świadectw pochodzenia towarów. *Załącznik I. Załącznik II.* 75. Okólnik w sprawie wystawiania świadectw pochodzenia towarów. *Załącznik.* 76. Okólnik w sprawie przewozu zwłok z zagranicy. *Załącznik.* 77. Okólnik w sprawie zlikwidowania Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu. 78. Komunikat w sprawie zniesienia honorowego Konsulatu generalnego w Sztokholmie. 79. Okólnik w sprawie wymiany tymczasowych obligacyj 6% pożyczki dolarowej na stałe.. 80. Okólnik w sprawie wizowania paszportów rodzinnych cudzoziemców. 81. Komunikat w sprawie prenumeraty tygodnika „Wychodźca". 82. Ruch służbowy za marzec 1923 r. w Centrali M. S. Z. i na urzędach podległych. Dodatek do № 7 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych: Porozumienie w sprawie likwidacji B. Banku austrjacko-węgierskiego.

Tłoczono w drukarni Wł. Łazarskiego

Z POLECENIA MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH.